

BOK: Henry Ericson - Min far
FÖRFATTARE: Christoffer H. Ericsson
FÖRLAG: Litorale 2002, 194 s.
PRIS: Ca 29,70 euro

En osedvanligt produktive marin- och konsthistorikern **Christoffer H. Ericsson** har skrivit en levnadsteckning över sin far, grafikern och målaren **Henry Ericsson**. Dennes arbeten - kanske i dag till stor del bortglömda - omfattade betydande verk framför allt på konstindustrins område.

ERICSSONS materialgrupper var både glas, silver, olika träslag (intarsiaarbeten, d.v.s. inläggningar och utskärningar i trä). Dessutom gjorde sig konstnären känd som en

BÖCKER

skicklig dekorationsmålare, främsta beställare givetvis Svenska teatern. Ericsson bör uppfattas som en företrädare för den figurativa konsten, han hade föga till övers för exempelvis den moderna funktionalismen.

Författaren har haft att kämpa sig igenom biografens vanliga svårigheter. Mycket av fa-

Konstnären Henry Ericsson sommaren 1932.

ders-konstnärens skisser, anteckningar, brev och annat bakgrundsmaterial har förkommit. Det har gällt att rekonstruera, söka sammanhang, lappa ihop.

TILL ALL LYCKA har författaren kunnat komplettera sin framställning med ett stort antal illustrationer (i svartvitt), avbildningar av Ericssons huvudarbeten. Här visar sig konstnären också som en mycket skicklig tecknare.

Henry Ericsson och hans hustru omkom i en bilolycka i Borgå i oktober 1933. I olycksbilen befann sig också litteraturhistorikern **Erik Kihlman** med maka. Ingen av de fyra kunde räddas. Vad som hände har inte kunnat klarläggas i alla detaljer.

DET VAR HENRY Ericsson som satt vid ratten. Han var ingen van bilförare, han körde uppenbarligen vilse i nattmörkret, missade den gamla träbron över Borgå å, hamnade för långt söderut, körde över Mannerheimgatan (den nya bron fanns ännu inte), var på bilen - efter en krock med ett trafikmärke - kanade ned i ån och blev liggande där på sidan, i ganska grunt vatten.

Olyckan väckte enorm uppmärksamhet och stor förstämning, inte bara i Finland utan också i Sverige. Den allmänna uppfattningen var att den finlandssvenska kulturen drabbats av en svår förlust.

Händelsen har givetvis berörts i flera memoarverk, bl.a. av **Hans Ruin**.

DET ÄR NATURLIGT att Christoffer H. Ericsson avslutar sin fadersbiografi med en redogörelse över dödskörningen i Borgå. Avsnittet är hållet i ett lågmält, dramatiskt laddat tonläge. Den 13-åriga sonens ångestfyllda väntan i det ödsliga hemmet på Brändö bryts av ett telefonmeddelande, som till råga på allt är oklart och utan faktaredovisning. Det hela var givetvis en tragedi, som för all-

tid skulle vara inristad i författarens medvetande.

Christoffer H. Ericssons arbete måste ses som ett viktigt bidrag till finlandssvensk kultur- och konsthistoria.

Enligt min uppfattning störs emellertid läsoplevelsen av den omständigheten, att författaren envisas med att ge så gott som alla verb (handlings-, verksamhets- och åtgärdsord) i passiv och att han dessutom konsekvent avstår från att tala om sig själv i jag-form.

FADERN omtalas genomgående med förkortningen "H.E.", modern kallas med förnamn, Quita. Också om sig själv använder författaren säregnet opersonliga uttryck: förkortningen "CHE", "sonen" eller "konstnärens fyrråriga son" etc.

Speciellt i en biografi, där författaren hela tiden är närvarande som iakttagare och redogörare, ger avlägsna omtalsord av det här slaget en egendomlig distans. Framställningen får en operoslig grundprägel, personliga relationsord skulle ge mera värme.

HENRIK CEDERLÖF